

Beleszeretni valakibe
egyszerű...

...Kiszzeretni pedig
a legnehezebb dolog a

WRITTEN IN THE

Scars

sebhelyeinkbe írva

„Ez egy olyan történet, ami életem
végéig velem fog maradni.”

– NikkiTikkiTavi, [amazon.com](https://www.amazon.com)

*fine
selection*

ADRIANA LOCKE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

ADRIANA LOCKE

WRITTEN

IN THE

Scars

sebhelyeinkbe írva

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

AJÁNLÁS

Mindenkinek, aki szeretett már olyan erősen,
hogy az sebhelyet hagyott.
És Jade-nek.

Prológus

ELIN

Hét évvel korábban

Ahogy hátrapillantok a vállam felett, Ty ragyogó zöld szemében az alattunk elterülő vizet látom tükröződni. Markáns arcvonásai és napcsókolta bőre ragyog vissza rám.

Még mindig nem tudok ellenállni a mosolyának. Mint kivétel nélkül mindig, most is beleszédülök, ahogy rám villantja. Mindig is nehéz volt elhinnem, hogy *ő a fiúm*; azt, hogy a menyasszonya vagyok, pedig még annál is nehezebb. Holnap a felesége leszek? A nevét viselem életem végéig? Ezt a túlradó örömet fel sem tudom fogni!

– Tényleg összeházasodunk holnap, nem igaz?

– De igaz. – Előrehajol, és édesen homlokon csókol.

A testem az övével mozdul, ahogy mélyen beszívja a levegőt izmos mellkasába. Engedem, hogy a hátam hozzásimuljon, érzem a szívverését lenge nyári ruhám vékony anyagán keresztül.

– Ideges vagy? – A ruhám szélével babrálok, várva bármilyen jelére annak, hogy a barátom, akivel hat éve együtt vagyunk, meggondolta volna magát.

Ahogy karjait körém fonja, és közelebb húz magához, halk nevetése végigtáncol a kedvenc helyünkön, a Hold-hegy csúcsán.

– Még véletlenül sem! – Állát a fejem búbján nyugtatja. – Évek óta erről a napról beszélünk, Elin. A fenébe is, már tizenöt évesen tudtam, hogy egy nap majd feleségül veszek.

– Az a nap néhány óra múlva itt van – suttogom.

– Nem vagy ideges, ugye? – Úgy fordul, hogy láthassa az arcomat, hangjában aggodalom csendül.

– Nem – nevetek, és izgalom kezd gyökeret verni a gyomromban. – Úgy érzem, mintha már most is házasok volnánk. Holnap csak hivatalossá tesszük.

Ujjaink összekulcsolódnak az ölemben. Az eljegyzési gyűrűm, amivel Ty addig várt, ameddig a saját keresetéből félre tudott rá tenni, a délutáni nap fényében csillog. Valószínűleg nem ér sokat pénzben mérve, de a tudat, hogy spórolt rá, elment az ékszerboltba, és kiválasztotta, felhívta az édesapámat, és megkérte tőle a kezemet – még akkor is, ha tudta, hogy áldását fogja ránk adni –, mindennél többet ér számomra a világon.

– Csak mi ketten – jegyzem meg. – Mr. és Mrs. Whitt.

– Csak mi ketten... ameddig teherbe nem ejtelek – súgja a fülemben. – Egy egész nyavalyás kosárlabdacsapatot akarok veled! Fiúkat. Csakis fiúkat.

– Talán egy lányt?

Ajkai forrósága égeti a bőrömet, ahogy csókokat lehel rá a fülem mögött és le a nyakamon. Szabad keze a hasamra simul, majd lassan csúsztatni kezdi lefelé, ahol a combjaim összeérnek. A ruhámat összegyűrve és felhúzza a köldökömig, tenyere a hasam alján pihen, ujjait lazán tartja, ingerelve engem azzal, hogy ujjbegyei az ölem felé mélyen lenyúlva játszanak a bőrömon.

– Akár már most nekikezdhetünk... – ajánlom fel remegő lélegzettel.

Mozdulatlanná dermed, csak mellkasának emelkedését és süllyedését érzem.

– Szeretlek, El! – Megszorítja a kezem. – Tudom, hogy már milliószor mondtam, de szeretlek. Mindig is szerettelek. Te vagy a mindenem!

– Én is szeretlek!

Próbálok valahogy kifejezni mindazt, amit érzek, de rájövök: talán nincsenek rá szavak. Talán ez a szerelem – valami annyira gyönyörű és tökéletes, hogy csak érezni lehet.

Olyan közel simulok hozzá, amennyire csak tudok, és megismétlem a korábbi szavaimat.

– Szeretlek, Ty. Jóban, rosszban.

– Míg a halál el nem választ.

Egy

ELIN

– **N**e merészeld!
Csúnyán nézek Lindsay Watsonra, ahogy lehuppanok a székbe a munkaállomása mellett. Jobbra-balra forgatom magam az extra fodrászszékben, és éppen azt figyelem, ahogy az utolsó simítá-
sokat végzi Becca Snowden hosszú, gesztenyebarna haján.

– Pedig olyan jól néznél ki vörös hajjal, Elin! – áradozik Lindsay, figyelmen kívül hagyva a fenyegetésemet. – Egy karmazsin árnyalat remekül kiemelné azokat a zöld szemeidet. Add be a derekad!

– Ó, tényleg nagyon jól néznél ki egy kis vörössel – szólal meg Becca is.

– Köszönöm szépen, én inkább maradok az unalmas kis piszkos-
szőke variációinál – válaszolom. – Az alsósaim biztos kiakadnának,
ha valami teljesen újjal állítanék be egy nap.

Lindsay nevet, hangja betölti a Haj-lakkot, a fodrászszalont, amit pár éve nyitott. Kék szeme úgy csillog, mint annak, aki megvalósít-
totta az álmait, és az életében minden úgy van, ahogyan lennie kell.

Ez elképesztő érzés, amire én is jól emlékszem, még akkor is, ha csak régről.

Abbahagyom a tekerést a székben, a kezdeti vidámságom olyan rohamosan fogy, ahogy Becca hajának hossza. Lindsay Beccával cseveg, ahogy leveszi róla a köpenyt, majd a kasszához kíséri az üzlet elejébe. Az ablakokon beszűrődnek a gyönyörű délután fényei. Oda kinn, a városunk főterén csak úgy nyüzsögnek az emberek. Jackson, Indiana, lakosság: hatezer fő.

– Elugrom a Forrásba inni valamit – szól Becca a pénztárcájában kotorászva. – Hozzak nektek valamit?

– Nem, azt hiszem, én is átsétálok majd ezután egy Ütközőért – felelem. – Egyszerűen imádom!

– Még nem próbáltam.

– Az a kedvencem – mesélem neki. – Fahéjas citrusital, és komolyan a legjobb dolog a világon! Mi hetedikes koromban költöztünk ide. Az első napomon órák után Lindsay elvitt magával a Forrásba, és ragaszkodott hozzá, hogy rendeljek egyet. Azt hiszem, azután rögtön legjobb barátnők lettünk.

– Hát persze! Miért is ne akarnál a legjobb barátnője lenni valakinek, akinek ilyen jó az ízlése? – viccelődik Lindsay.

– Nos, hozzám mentél a bátyámhoz, úgyhogy az ízlésed tényleg kifogástalan!

– Várj csak! – mondja Becca, és Lindsay felé fordul. – Feleségül mentél Elin bátyjához?

– Így van. Csak azért barátkoztam vele össze, hogy találkozhassak az ikertesójával. – Lindsay kiölti rám a nyelvét. – Jiggs volt a cél. Elin volt a bónusz!

Becca felhúzza a szemöldökét.

– Jiggs? Így hívják?

– Igazából James – pontosítok. – Nem vagyok benne biztos, hogy miért hívjuk Jiggsnek, de így van. Mindenki így szólítja.

A padlót kezdem bámulni, hogy ne lássák a szememet, s ne olvassák ki belőle, hogy nem mondtam igazat. Azért hívjuk Jiggsnek, mert édesapám famunkás volt a szabadidejében. A bátyám teljesen odavolt a fűrészekért, mikor kisfiú volt, és apu így kezdte becézni. Ezt nem osztom meg velük, mert csak felidézné a szomorúságomat. Eddig sikerült magam visszatartani attól, hogy teljesen betemessen.

– Figyelj, ezen a hétvégén örömtűz lesz nálunk – mondja Lindsay Beccának. – Gyere el!

– Nem is tudom. Még mindig furcsán érzem itt magam. – Becca átnyújtja Lindsay-nek a bankkártyáját. – Már itt vagyok pár hónapja, de még mindig nem találok a helyem. Gondolkodom rajta, hogy visszaköltözök Texasba.

– Pontosan ezért kellene jönnöd – jegyzem meg. – Hogy találkozz emberekkel. Szórakozz!

Becca megvonja a vállát, nem úgy néz ki, mint akit sikerült meggyőznünk.

– Talán.

Ahogy a bejárati ajtó nyílik, megszólal a csengő, és a szalont bejárja egy hideg őszi fuvallat. Grillezett hamburgerek és zörgő levelek illatát hozza magával, és egy bizonyos fűszeres kölni illatát, amitől a lélegzetem a torkomban akad. Egyszerre, bár különböző okokból, mindannyian az ajtó felé kapjuk a fejünket.

Becca levegőért kapkod.

Lindsay a szeme sarkából rám pillant.

Az én szívem a földre zuhan.

Tyler Whitt smaragdzöld tekintete rám talál, mintha máshova nem is tudna nézni, csak rám. Pillantása súlyos, szinte a székembe présel a helyiség túlsó végéből.

Nem kapok levegőt. Annak ellenére sem vagyok képes elég oxigént a tüdőmbe szívni, hogy a szám jobban tátva maradt, mint azt szeretném, és úgy érzem, bármelyik pillanatban elájulhatok. Ő csak áll ott, nem *rám* néz, hanem rajtam *keresztül*. Mintha a gondolataimat tanulmányozná, amik a fejemben cikáznak. Egyszer régen a világ legmegnyugtatóbb érzése fogott el ettől a nézéstől; hogy én vagyok a figyelve középpontjában. Most szinte erőszaknak érzem.

Csszze meg!

A székem végre megáll, a tornacipőm hegye végigsúrolja a padlót. Elszakítom a pillantásomat tőle, az arcomat előnti a pír, de nem vagyok benne biztos, hogy mi okozza, mert a világon minden elképzelhető érzés végigságuld rajtam.

Ezerszer elképzeltem ezt a jelenetet. Újra és újra lejátszottam lelki szemeim előtt a pillanatot, amikor majd megint meglátom. Mindig máshogyan történt. Egyszer egymás felé rohantunk, mint egy lassított felvételen, és csókolóztunk, mintha az életünk múlna rajta. Máskor minden erőmet beleadva ütöttem és rúgtam, ahol csak értem azt a gyönyörű, frusztráló arcát. Bármi elképzelhető volt.

A különböző lehetőségektől függetlenül én csak abban bíztam, hogy talán, csak talán, az idő múlása gyöngítette a kapcsolatunkat. Hogy nem érzem majd az őrjítő húzást, amit mindig éreztem körülöttem. Hogy valahogyan képes leszek majd belekapaszkodni a dühömbé, amivel mindennap együtt keltem és feküdtem az elmúlt negyvenhárom napban. Hogy újra látom majd, és rögtön elfelejtem az összes okot, amiért valaha szerettem, és emlékszem az összes okra,

amivel meggyőztem magam, hogy már nem. Ahogy nézem őt a szalonon keresztül, semmi sem változott. Egy kicsit sem. Még mindig ugyanazt érzem, ugyanúgy sugároz és felvillanyoz és beborít, és ösztetöri a szívemet.

A székemben fészkelődve mély levegőt veszek, és igyekszem összeszedni magam. A bizonytalanságtól való félelem átsöpör rajtam. Ha beszélnünk kell egymással, annak csak veszekedés lesz a vége. Ez az egyetlen, amiben biztos vagyok. Ez már csak így működik köztünk.

Ty ádámcutkája ugrik egyet, ahogy kényszerülten nyel, és habozik, éppen csak a pillanat töredékéig, mielőtt belép a szalonba. Egy pillantást vet rám, ami egyszerre mindent és semmit nem mond, majd miután megköszörüli a torkát, elfordul tőlem.

A kölnijének illata, amit azóta visel, hogy megvettem neki az első üveget az első valódi fizetésemből, bejárja a helyiséget.

– Szia, Linds! – szólal meg, a hangja meleg, bár távoli. – Jiggs itt van?

Miközben beszél, a torkom összeszorul, megpróbálva mélyre eltemetni minden érzelmet, ami most szabadulni igyekszik. Azokat az érzelmeket, amikről úgy gondoltam, hogy ennél azért jobban kézben tartom őket. Az, hogy Ty itt van, egy újabb gyomros.

– Nem. Otthon van, azt hiszem. A pajtában bütykölte a tragacsot.

Ty bólint, kezével végigtúrva sűrű, fekete haján, ami minden létező irányba meredezik. Szögletes állát többnapos borosta keretezi. Tudom, milyen érzés lenne, ha a kezemet végigfuttatnám rajta, hogy a feje hogyan dőlne oldalra, mielőtt egy játékos mosollyal megcsókol. Fel tudom idézni a sebhelyeket, amik izmos hátát borítják a bal eset óta, ami olyan borzasztóan megváltoztatta az életünket. Látom

magam előtt a féloldalas mosolyát, ahogy megnyugtat, hogy minden rendben lesz. Ez persze nyilvánvaló hazugság lenne.

Száznyolcvanöt centis magasságával, farmerban és egy tiszta, fehér pólóban nyúlánknak, egészségesnek tűnik, egy kosaras szupersztárnak, akinek mindenki tartotta. Jól néz ki. Úgy, mint az én Tyom.

És újra *csessze meg!*

A széket markolva megtiltom magamnak, hogy rázúdítsam a milliónyi kérdést, ami a fejemben kavarog. Nem fogom megkérdezni, mert nem akarom, hogy az övé legyen az előny azzal, hogy én szólalok meg először. Tudom, gyerekes, de nem érdekel. Valahogy túl kell élnem ezt az egészet. Attól, hogy tudom, kitartottam valami mellett, egy kicsivel kevésbé érzem majd magamat tehetetlennek életem eddigi legnagyobb vereségében.

Ahogy jár, a sántítása kevésbé észrevehető, mint amire emlékszem. Meg akarom kérdezni azt is, hogy érzi magát. De nem teszem, mert őt egyáltalán nem érdekelte, hogy éreztem magam én azóta, mióta elment.

A kezem összekulcsolom a hasamon, és leküzdöm a könnyeket, amiket már a szemem sarkában érzek. Nem fogok sírni! Nem itt. Nem előtte, a férfi előtt, aki úgy néz ki, mint az az ember, akibe olyan örülten beleszerettem. Mert ez már nem ő. A fenébe is, mostanában azt sem tudom, hogy én ki vagyok! Csak azt tudom, hogy együtt már túl különbözőek vagyunk, túl lobbanékonyak. Nem vagyunk működőképesek.

Lindsay rám néz a szeme sarkából, ajkait együttérezéssel préseli össze, amiért ilyen összetörten érzem magam. Tudja. Ő az egyetlen, aki tudja, milyen mély a fájdalom, mert ő volt ott egyedül, hogy láthassa. Az első sorból nézte végig a nyomorúságomat.

Tyra pillantok. Ő is engem néz.

A szája sarkai elkezdenek felfelé mozdulni, hogy rám villantsa azt a pimasz mosolyát, ami miatt beleszerettem annak idején. Ahogy a lélegzetem a torkomban akad, a mosolykezdemény az arcára fagy, és Ty elfordítja a fejét, vissza Lindsay-hez.

– Akkor arrafelé veszem az irányt. Ha látod, mondd meg neki, hogy kereselem! – Hangjában nyersség hallatszik. Ismét rám pillant. Az optimizmusom túlságosan feléled, várva, remélve, hogy mond valamit. Bármit. *Szia. Baszd meg. Hogy vagy?* Bármelyik megfelelne. De egy szót sem kapok, és ez még mélyebben megsebez.

Nem akarom, hogy fájjon. Többé nem.

Megfordul, egyik kezét zsebre vágja, és szabad kezével kinyitja az ajtót, majd kísétál az életemből, pont olyan hirtelen, ahogy az első alkalommal.

– Aztamindenit! – kiált fel Becca tárcáját a pultra ejtve, ahogy az ajtó becsukódik. A lelógó kulcstartó az oldalához verődve csilingel. Becca felé kapom a fejem, a bosszúságom hihetetlen méreteket ölt, de Lindsay figyelmeztető pillantást vet rám.

– Meggondoltam magam! Ha ez a pasi is ott lesz a tűznél, akkor számíthattok rám is! *Ki volt ez?*

– Hát... – kezdi Lindsay, de a szavába vágok.

– A férjem – morgom, ahogy lecsúszok a műanyag székről, engedve, hogy forogni kezdjen körbe-körbe, és kiszáguldok a hátsó ajtón.

Kettő

TY

Amíg távol voltam, a levelek mind színesbe fordultak, majd semmivé száradtak. A szél fújja őket, és zörögnek, ahogy végigtáncolnak az ösvényen, ami a Jiggs birtokán kissé külön álló pajtához vezet.

Azon gondolkodom, hogy Elin vajon elővett-e egy régi farmert és pulcsit, és megtömte-e levelekkel. Ez az egyik kedvenc szokása az éveknek ebben a szakában, és kivétel nélkül engem is mindig befog hozzá. Párszor elgondolkodtam rajta, de még nem hajtottam el a házunk előtt, hogy lássam, ott áll-e előtte a madárijesztő. Elég ideje vagyok a városban, hogy lássam a kocsiját a Haj-lakk mögött, és én is lehúzódjak.

Nem ez volt a terv. Persze, a végső cél az volt, hogy lássam őt, de úgy gondoltam, majd kitalálom, ha ideértem. Beszélek Jiggsszel. Látom, hogy állnak a dolgok. De megláttam az autóját a Haj-lakknál – és a kocsim magától bekanyarodott mellé.

Hallom, ahogy Jiggs fémgyűrűkön kalapál nem messze. Félig elgondolkodom rajta, hogy visszaülök a pick-upba, és elhajtok. Hiába

a legjobb barátom, ő Elin ikertestvére, és az ő kapcsolatuk sokkal több egyszerű testvéri évdésnél. A szülei meghaltak egy hajóbal-
esetben hat évvel ezelőtt, nem sokkal az esküvőnk után, és bár már
előtte is közel álltak, ettől csak még közelebb kerültek egymáshoz.

Érdekes lesz újra látni Jiggset. Azóta nem beszéltünk, hogy el-
hagytam a várost. Elég bunkó dolog, hogy csak így beállítok, és rá-
zúdítok mindent, de ő a legjobb barátom – a házasságom állapotától
függetlenül. Vagyis remélem, hogy így van.

– Mi a helyzet? – kérdezi Jiggs, kirántva a merengéséből, ahogy
a pajta kapujához érek. – Épp ideje volt, hogy előkerülj! Elkélne a se-
gítség, hogy beindíthassam ezt a vacakot.

– Elég szar vagy autószerelőnek! – Megkönnyebbülés jár át feszte-
len, egyáltalán nem ellenséges köszöntésétől.

Bólint, és nekidől az ütött-kopott teherautó ajtókeretének. Az ós-
di járműről csak úgy pattogzik a festék.

– Igaz. De ezért vagyunk barátok. Te nem vagy az!

– Seggfej – nevetek, és megszorítom a vállát, ahogy beljebb lépek
a pajtába.

– És minek köszönhetjük, hogy megtisztelsz minket a jelenléted-
del? – Hangjában figyelmeztetés cseng, hogy legyek nagyon óvatos.
Mert ő elsősorban Elin bátyja, és csak utána a barátom.

Tudtam, hogy ha visszajövök, felelnem kell majd a tetteimért. Be-
le kell nézmem a szeretteim szemébe, csak hogy dühöt vagy bosszú-
ságot lássak... vagy egy összetört szívet. Ötven mérföldre innen, a
farmon, sokkal egyszerűbb volt elképzelni, hogy hogyan is kezeljem
majd ezt.

– Válaszolsz a kérdéseimre, Whitt? – Lehúzza a kesztyűt, amit
munka közben viselt, és áthajítja őket a pajtán. – Nagyon örülök,

hogy látom azt a ronda képedet, de van egy s más, amit meg kell magyaráznod!

– Tudom. – Összerándulok, és megpróbálom összegyűjteni a büszkeségemet, ami még megmaradt, és mély lélegzetet veszek. – Sajnálom.

– Ez nem elég.

– Mit akarsz tudni? – kérdezem, nem tudva, hogy hol is kezdhetném. Minden olyan zavaros, fogalmam sincs, mit tegyek.

– Hol a fenében voltál?

– Terre Haute-tól északra. Cecil Kruger farmján. Az apámmal barátok voltak annak idején.

– És nem jutott eszedbe telefonálni? Vagy felvenni egyszer is a telefont, mikor ezerszer és ezerszer hívtunk téged?

Lehajtom a fejemet, és a pillantásom egy eldobott söröskupakon állapodik meg a porban.

– Összetörtem a telefonomat, és nem vettem újat. Akartam, de...

– Felemelem az állam. – Őszinte leszek veled, Jiggs. Jólesett a csend. Semmi veszekedés. Semmi emlékeztető arra, hogy mennyire elcseszett vagyok, vagy mennyire elcseszett minden más is.

– És ezért még jobban el kellett cseszned? – kezd nevetni mérgesen.

– Azt gondoltam, hogy Elinnek és nekem is jól tenne, ha tartanánk egy kis szünetet. Csak... tudod... hogy átgondoljuk a dolgokat.

Por lepi be a bakancsomat, ahogy a földet rugdosom, miközben várom, hogy válaszoljon. A hatalmában vagyok. Bármit oszt ki rám, megérdemlem.

– Miért jöttél vissza? Miért most? – kérdezi végül.

– Mert itt volt az ideje.

A szemünk összetalálkozik a motorháztető felett. A tekintete engem fürkészh, próbálja megfejteni a szavaim jelentését. Együtt kezdiink bólogatni, megértéssel.

– Nem várhatod, hogy minden visszaálljon a régi kerékvágásba – mondja, kezébe véve egy csavarkulcsot.

– Azt nem várom.

– Akkor mire számítasz?

Ez egy egyszerű kérdés. Egy kérdés, amire nem tudok válaszolni. Azt sem tudom, mi vár engem, ha hazamegyek. A feleségem gyűlöl. A legjobb barátom kételkedik bennem. Még a gimnáziumi kosárlabdacsapat edzői posztját is otthagytam, mielőtt elhagytam a várost. Pedig az volt az egyetlen szenvedélyem ebben az életben. Mégis mi maradt számomra?

– Miért nem fordultál hozzám? Vagy Cordhoz, ha velem nem akartál beszélni a húgommal kapcsolatos dolgokról? Miért hagytad, hogy idáig fajuljon a helyzet, Ty?

– Bárcsak tudnám... – mormogom.

Jiggs felsóhajt, karját a kocsi vázán pihentetve.

– Aggódtunk érted! Senki nem tudott elérni. Elin borzasztó állapotban volt, Ty, és őszintén azt hittem, hogy idegösszeroppanást fog kapni. Az egyetlen, aki látott téged, Pettis volt...

– Várj, hogy micsoda? Pettis?

– Ja. Azt mondta, látott téged Rockville-ben néhány héttel ezelőtt.

Töröm a fejemet, hogy hol láthatott volna Pettis, de semmi nem jut eszembe. Én nem láttam őt. Először is, nem is voltam sehol, ahol láthatott volna. Mielőtt végiggondolhatnám, Jiggs folytatja.

– Egy részem szeretne megölni és behajítani abba a tóba ott – mondja, válla felett hátrabökve a hüvelykujjával.

– Lehet, egyszerűbb lenne.

– Ó, az biztos! És pontosan ezért nem fogom megtenni.

– Töketlen – kötekedek.

Jiggs nevet, és ellöki magát a kocsiól.

– Miért léptél le? – Mielőtt válaszolhatnék, összeszűkül a szeme.

– Az igazi okát mondd, Ty! Semmi mellébeszélés. Az igazat akarom hallani!

– Tudod, mi volt az oka? – kérdezem, ahogy tűz lobban a mellkasomban. – Úgy éreztem, hogy az egész életemet tönkretette, mikor összezúzott az a gerenda munka közben.

A fájdalom a bensőmben izzani kezd, és csak táplálja a lángokat a magányosság, hogy Elin nincs velem, a csapatom elvesztése, a düh, hogy mindent elvesztettem, amit valaha akartam, és amiért valaha dolgoztam, addig táplálja őket, ameddig forrón nem égnek.

– Lehetetlenség, Ty, hogy úgy menj keresztül valami ilyesmin, mintha mi sem történt volna! A lábad szinte félbetört, több száz méterrel a földfelszín alatt. Hordágyon hoztunk ki onnan. – A hangszíne komor. – Azt hittük, meg fogsz halni! Ettől bárki kikészülne.

Bólintok.

– Ja, de azért nem lett volna muszáj elveszítenem az eszemet. Jobban is csinálhattam volna a dolgokat. Hagytam, hogy tönkremenjen a házasságom. Otthagytam a csapatot.

A héten kellett, hogy kezdjék az edzéseket. Ránéztem az órára pontosan öt órakor hétfőn, és elképzeltem, ahogy felsorakoznak a pálya közepén, azon morfondírozva, hogy miért Reynolds áll előttük, és nem én.

Azon tűnődöm, hogy vajon mit gondoltak, hogy vajon mit mondtak nekik. Hány üzenetet hagytak a hangpostámon – különösen Dustin. A felmondásom őt érintette volna a legrosszabbul

közülük, és ezért keresnem kellett volna őt. De nem tettem. Őket is mind cserben hagytam.

– Ez volt a helyes döntés – mondom végül hangosan, talán inkább magamnak, mint Jiggsnek.

– Talán. De te nem csak az edzőjük vagy. Hanem a barátjuk, valaki, akihez bármikor fordulhatnak. Nem inthetsz be nekik csak úgy!

– Már megtettem.

Rám néz, és vár.

– Nem tudom, miért vagyok itt – ismerem be. – Elin gyűlöl.

– Ja. Valószínű.

– Bárcsak én is gyűlölhetném!

Újabb óvatos pillantást vet rám, ahogy átsétál a pajtán, hogy összeszedje a kesztyűit.

– Mit fogsz tenni? Mi a terv, Mindent Elcsesztem úr? Tudom, hogy beugrottál a Haj-lakkba. Lindsay hívott, mondta, hogy Elin elviharzott, miután elmentél.

– Maradjunk annyiban, hogy az első lépésem nem éppen terv szerint alakult.

– Nem várhattad, hogy csak úgy a karjaidba vesse magát! Cord nem a semmiért hívja Pitbullnak.

Nem tudom leküzdeni a mosolyt, ami szétterül az arcomon. Imádom benne azt a tüzességet és harciasságot!

– Azt nem vártam – ismerem be. – De nem számítottam rá, hogy ennyire rideg lesz. Mintha megvetne.

– Tudod érte hibáztatni?

– Nem – nyelek nagyot. – De ő mondta, hogy menjek el...

– Leszarom, hogy Lindsay mit mond nekem – mordul fel Jiggs, a szeme megvillan –, akkor sem hagyom el! Nem érdekel az sem, ha minden vackomat kiszórja a kertbe, és kirúgja a hátsómat az ajtón,

addig ülök a lépcsőn, ameddig vissza nem enged! Érted, mit mondok?

– Teljesen mélypontra kerültem – vetem oda sértődötten, mert azt hiszi, hogy csak úgy szabadságra mentem. – Hát nem érted? A bal eset, a fájdalom, ahogy a számlák csak gyűltek, mert nem volt több túlórázás. Nézni, ahogy El teljesen kikészíti magát, hogy fenntartsen minket, mikor az az én rohadt dolgom lenne! Hogy bele kellett nyúlunk a megtakarításunkba is, amit évek óta folyamatosan tettünk félre a lombikprogramra. A feleségemet meg sem dughattam már a szaros naptár nélkül. Aztán hónap hónap után, folyamatosan csinálja a rohadt tesztek, és mindig negatív, és nekem az arcába kell néznem, és rá kell jönnöm, hogy megint csak cserben hagytam őt! – Már kiabálok, az arcom forró. – A francba, Jiggs! Nem azért léptem le, mert az egyszerűbbnek tűnt! Nem volt más választásom!

– Fogalmam sem volt – suttozja, az arca sápadtabb, mint valaha.

Elfordulok tőle, és mélyeket kortyolok a levegőből a tüdőmbe, miközben próbálok lehiggadni. Mikor percekkel később visszafordulok, Jiggs a hűtőládán ül, és engem figyel.

– Csak azt akartam, hogy jobbra forduljanak a dolgok – mondom. – Képtelen voltam tovább harcolni vele. Semmi sem rosszabb annál, mint mikor ránézel az arcára valakinek, akit szeretsz, és nem látsz ott mást, csak... undort. Közömbösséget. És azon gondolkodsz, hogy vajon lustának és hitványnak tart-e, vagy úgy érzi-e, hogy még a feladatodat sem tudod rendesen elvégezni, és megadni neki a gyereket, amiről már azelőtt beszélni kezdtetek, hogy összeházasodtatok volna.

– Ty, öregem, tényleg nem tudtam!

– Tudod, hogy ez milyen érzés? Tudod, mennyire megalázó érzés, hogy nem tudod rendesen megdugni a feleségedet? – Szünetet

tartok, hagyom, hogy megeméssze a szavaimat. – Mikor egy alkalommal végre teherbe esett, elvetélt. Emlékszel rá, néhány évvel ez előtt? Nos, hát, sosem tette magát túl rajta. Talán felengedett volna a nyomás, ha újra megtörtént volna, de egyszerűen *nem megy!* – ordítom. – Az égre esküszöm, túl nagy a nyomás! Ez a baj. Mindez aznap ért a tetőpontjára, mikor elmentem – mondom, a hangomból még én is kiérzem az ürességet. – Egymás torkának ugrottunk. Azt hiszem, a fájdalom, amit mindketten éreztünk, túl sok dühöt palástolt el. Sokkal egyszerűbb mérgesnek lenni valaki másra, mint folyton úgy érezni, hogy csak a baj van veled.

Megrázom a fejemet, és a munkaasztalnak dőlök. Jó érzés hangosan kimondani ezeket valakinek. Kezelhetőnek tűnik. Jiggs nem válaszol, ezért folytatom.

– Azt mondta, menjek el, és én elmentem. Gondoltam, rosszabb már nem lehet, akkor sem, ha lelépek. Az viszont teljesen bizonyos volt, hogy nem lesz jobb, ha maradok. Hiányzik – sóhajtok. – Nem számít, mire próbálok gondolni, minden hozzá kötődik. Az iskola. A bánya. A tó. – Az állkapcsom megfeszül, ahogy ránézek. – Az életünk egy és ugyanaz, tudod? Minden, amin keresztülmentünk az életben, együtt történt. Én fogtam a kezét a szüleitök temetésén, eszembe jut az anyukátok citromos pitéje minden egyes alkalommal, mikor elhaladok a gyümölcsös pult előtt. Tudom, hogy utálja a vihart, és szeretek ott lenni vele, mikor szüksége van rám.

– Akkor hozd rendbe! – emeli fel Jiggs a szemöldökét. – Keresd meg! Beszéljétek meg!

– Nem lehet.

– Dehogynem – nevet. – Csak töketlen vagy.

– Talán az vagyok – nevetek én is. – De tartok attól, hogy csak még jobban elszúrom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jiggs beletúr egy piros hűtőládába, és előhúz egy sört.

– Kérsz egyet? – kérdezi, felém nyújtva az üveget.

– Nem, de köszi.

A kupak lerepül, és a porba esik a padlón. Hosszan kortyol az üvegből, száját a kézfejjével törli meg.

– Jössz holnap az örömtűzre?

– Kihagyom.

– Nem hagyhatod ki, seggfej! Minden évben megtartjuk.

Felkapok egy csavarkulcsot, és dolgozni kezdek a generátoron.

– Ja, mindig megtartottuk. De néhány dolog megváltozott azóta.

– Talán a te életedben, de az a te bajod, és én nem hagyom, hogy elrontsa az enyémet is! Szóval jobban teszed, ha eljössz, vagy lehet, hogy szét kell rúgnom a seggedet. – Várja, hogy reagáljak valamit. – Elin nem jön, ha az segít.

– Mert hova megy? – kérdezem túl gyorsan.

– Valami lesz a tanítással kapcsolatban, vagy ilyesmi – feleli, hangjából kiérződik a nevetés. – Úgyhogy gyere!

– Majd meglátjuk.

Behajol velem a motorháztető alá, eltolva az utamból egy kábelt. A szemem sarkából rápillantok.

– Erről jut eszembe – szólalok meg vigyorogva. – Nem tudnád szétrúgni a seggem. Ne forgassuk ki a dolgokat!

Elneveti magát, és a vállamra csap. Kisétál a pajtából, és magamra hagy a bedöglött tragacsával és a gondolataimmal a nőről, akit túlságosan szeretek ahhoz, hogy egyáltalán szeretni tudjam.